

Stimularea focului prin Duhul puterii iubirii și al stăpânirii de sine:

Ecumenismul spiritual

Diac. Christof Hemberger

În discursul mișcător de pe Stadionul Olimpic din Roma, Papa Francisc a atins mai multe subiecte pe care le considera importante pentru Reînnoirea Carismatică a Bisericii Catolice. Unul din subiectele mai delicate pe care ni l-a încredințat a fost exigența lui de a trăi un „ecumenism spiritual”. Ne-a spus: „Rămâneți uniți în iubirea pe care Domnul Isus v-o cere pentru toți oamenii și în rugăciune către Duhul Sfânt pentru realizarea acestei unități necesare spre o evanghelizare în numele lui Isus. Să ne amintim că Reînnoirea Carismatică este de facto ecumenică în natura sa... Reînnoirea Carismatică Catolică se bucură de ceea ce Duhul Sfânt realizează în celelalte Biserici” (1Malines 5,3).

De când a preluat pontificatul, Papa Francisc a surprins lumea în multe moduri. Nu doar „învățăturile lui inedite” îl fac special, cât și modul lui simplu, umil de a trăi învățăturile Sfintei Scripturi într-o manieră exemplară. Sfidează mereu convențiile și tradițiile pentru că pur și simplu nu poate face altfel. Nu numai că vorbește de a-i iubi pe cei care trăiesc la marginea societății, ci îi sărută și le acordă toată atenția în public. Același lucru este valabil și cu privire la „ecumenismul trăit”. Papa Francisc nu doar că vorbește despre faptul că ceilalți sunt frații și surorile noastre în credință, ci le și transmite salutări, se întâlnește cu reprezentanții lor și nu se jenează să le ceară iertare pentru tot ceea ce ei au fost obligați să îndure în Istoria Bisericii din cauza catolicilor.

Așadar, ce vrea să spună mai exact Papa atunci când ne cheamă pe noi cei din RCC la un „ecumenism spiritual”? Mai întâi, cu siguranță ne invită să urmăm exemplul lui în a-i recunoaște pe „ceilalți” drept frații și surorile noastre în Domnul. Ceea ce ne unește este cu mult mai mult decât ceea ce ne separă. Din nou și din nou, Papa Francisc ne oferă un exemplu despre cum putem face asta în viața de zi cu zi. El nu șterge cu buretele diferențele care există între Biserici. Și nici nu se amăgește să creadă că unitatea ar exista în toate domeniile. Însă folosește intervalele care există cu siguranță, pentru a trăi unitatea în orice mod posibil. Mai degrabă prietenie decât respingere, mai degrabă relație decât marginalizare, mai degrabă rugăciune împreună decât să vorbim unii despre ceilalți, o strângere de mână și un zâmbet mai degrabă decât o palmă peste obraz...

În cuvântarea lui către RCC, Sfântul Părinte subliniază semnificația Documentelor de la Malines pentru Reînnoirea Carismatică. Acolo se spune așa: „Reînnoirea Carismatică este *de facto* ecumenică în natura sa”. Suntem într-adevăr singura mișcare din întreaga lume în care există toate realitățile confesionale: avem surori și frați carismatici în toate confesiunile! Ce comoară este pentru noi acest lucru! Ce dar de unitate în ciuda diferențelor dintre noi!

În unele regiuni ale lumii, RCC poate să privească în urmă la experiențele trăite deja în acest domeniu. Din când în când sunt întâlniri de rugăciune de laudă în comun, zile de mijlocire sau chiar conferințe. Aici este esențial să-l respectăm și să acordăm valoare celui diferit de noi tocmai în ceea ce îl face diferit și să căutăm să-l celebrăm pe Domnul împreună, plini de bucurie pentru ceea ce ne unește. În alte părți ale lumii, acest lucru încă pare să fie destul de dificil. Acolo, orientarea RCC a fost mult timp mai

curând neecumenică, în parte din cauza atacurilor și asalturilor din partea fraților și surorilor în Domnul... Aici este important să privim la trecutul nostru, al RCC, și să ne redescoperim rădăcinile: RCC este ecumenică în natura sa – iar a refuza acest lucru ar însemna a refuza harul pe care Dumnezeu ni l-a dat nouă ca mișcare.

Nu ar fi acum momentul să descoperim în ei pe fratele și pe sora noastră așa cum Papa Francisc ne arată? Poate că este prea devreme pentru proiecte comune și întâlniri. Dar nu este prea devreme pentru rugăciune! Vă încurajez să mijlociți pentru frații și surorile voastre în Domnul. Faceți-o cu dragoste și respect, nu cu prezumția că „ar trebui să devină ca noi...”. Faceți pași înspre ei! Invitați-i pe liderii carismaticilor din alte confesiuni ca să vă cunoașteți și să vă rugați împreună! Iertați-i și de asemenea cereți-le iertare dacă acest lucru ar fi necesar. Domnul va binecuvânta acești pași unii către ceilalți! Dacă luăm în serios și punem în practică ceea ce Papa Francisc ne spune, vom fi un exemplu pentru lumea aceasta, care este plină de diviziune, dezbinare și excludere. Vom provoca o schimbare și tocmai acest lucru îl avea în minte Isus atunci când s-a rugat: „ca toți să fie una, după cum tu, Tată, ești în mine și eu în tine, ca și ei să fie una în noi, pentru ca lumea să creadă că tu m-ai trimis” (In 17,21).

Raport:

Comisia Doctrinară – actualizare

Mary Healy

În anul 2014, Comisia Doctrinară s-a extins la 8 membri din 8 țări diferite. Ei s-au întâlnit pentru prima oară pe data de 3 aprilie la Roma și au început pregătirile pentru un document privind ministerul de eliberare. Scopul documentului, care este actualmente în stadiul de schiță, este de a garanta că ministerul de eliberare din cadrul RCC își va desfășura activitatea în moduri pastorale sănătoase și în total acord cu credința catolică. Va servi de asemenea ca referință pentru păstorii care au sarcina de a supraveghea grupurile RCC.

Iată aici prezentarea actualilor membri ai comisiei:

Arhiepiscopul Kevin McDonald, consilierul eclezial pentru Comisia Doctrinară, este Arhiepiscop Emerit de Southwark (Marea Britanie). Locuiește în Londra de Sud și principalele sale responsabilități sunt cuprinse în domeniul ecumenismului și al relațiilor inter-religioase. Actualmente este episcopul de legătură pentru relațiile dintre Conferința Episcopală a Angliei și a Țării Galilor și Comitetul Național de Slujire a RCC. Este partener de cercetare și guvernator la Colegiul Heythrop din Londra și este de asemenea în relații strânse cu Universitatea Sf. Maria din Twickenham.

Dr. Mary Healy, Președintele Comisiei Doctrinare, predă Scriptura la Seminarul Major „Preasfânta Inimă” din Detroit, Michigan (SUA). Este co-editor al Comentariului catolic asupra Sfintei Scripturi (Catholic Commentary on Sacred Scripture), face parte din dialogul internațional pentecostal-catolic și ține deseori învățături la conferințele RCC și alte evenimente. În anul 2014 a fost numită de Papa Francisc membru în Comisia Pontificală Biblică.

Pr. Peter Hocken, născut în 1932 și hirotonit în 1964 în Northampton, Anglia, acum locuiește în Hainburg, Austria. Ministerul său este în principal acela de a învăța și a scrie despre Domnul, despre Reînnoire, despre lucrarea completă a Duhului Sfânt, despre unitate și despre gloria care vine.

Pr. Etienne Vetö locuiește la Roma, unde principalul său minister constă în a preda teologia dogmatică la Universitatea Gregoriană. Ca membru al Comunității Chemin Neuf, trăiește în comunitate și supervizează unele fundamente ale comunității și anumite aspecte ale formării oferite de aceasta.

Pr. Dr. Wojciech Nowacki, preot în dieceza de Łomża, Polonia, este profesor de teologie dogmatică în seminarul major din Łomża și de asemenea paroh la Parohia Corpus Christi din Łomża. Este membru al comitetului programului trimestrial Pastores, dedicat formării preoților, și al caietelor bilunare ale Reînnoirii. Este autorul a numeroase articole. Începând din anul 1993 a fost coordonatorul Reînnoirii în Duh în Dieceza de Łomża. Este de asemenea membru al echipei naționale de coordonare a RCC, al comisiei teologice naționale a RCC, al Subcomitetului European ICCRS și al Consiliului ICCRS.

John Duiker locuiește în Melbourne, este doctorand în teologie și ține învățături la mai multe comunități de rugăciune carismatică. Principalul său minister este acela de business manager și de asociat pastoral la una dintre cele mai mari parohii din Australia și de asemenea conduce un grup de rugăciune în parohia sa locală. Este și un desăvârșit lider de rugăciune de laudă și cântăreț / compozitor de cântece, căruia îi place să-l laude pe Domnul împreună cu soția sa Sharon și cei șapte copii ai lor.

Pr. George Kumbumootil, preot dominican, este profesor de Sfânta Scriptură și decan al Facultății de Teologie de la Seminarul Major St. Charles din Nagpur, India. Este de asemenea Prefect de studii al provinciei dominicane din India, însărcinat cu formarea permanentă din provincie, președintele Comisiei Intellectuale din provincie și membru al Consiliului Provincial. Este implicat în RCC din anul 1983 și a ținut învățături la reculegeri în întreaga lume.

Pr. Martin Birkenhauer, preot în Dieceza de Trier, Germania, predă religia și limba și literatura germană la Școala catolică Willi-Graf din Saarbrücken. Conduce comitetul național teologic al RCC și este purtătorul de cuvânt al RCC din Dieceza de Trier. Este și membru al Consiliului Preoților, al Consiliului Pastoral Diecezan și al Sinodului Diecezan din Trier. Interesele sale teologice sunt comunicarea practicii și teologiei carismatice în cadrul academic modern, eliberarea, construirea credinței și confesiunile carismatice / penticostale.

Instantaneu al consilierilor ICCRS

Ann Brereton

M-am născut și am fost crescută într-o comunitate catolică parohială mică. Am primit educație catolică și am participat la Liturghiile săptămânale cu părinții și cei doi frați ai mei. Când am plecat de acasă am continuat să particip la Liturghiile de duminică mai mult din obicei și dintr-un sentiment al datoriei (și de asemenea ca să învăț unele „secrete” despre cum să ajung în rai). Prima mea experiență carismatică am avut-o la o mare adunare penticostală; mă gândeam că toată lumea de acolo era cu adevărat ciudată. Mama mea m-a invitat la o întâlnire de rugăciune în anul 1983 și am experimentat pentru prima oară Seminarul de viață nouă în Duhul Sfânt în același an. N-am primit darul limbilor timp de doi ani după aceea, iar rugăciunea inițială pentru efuziunea Duhului Sfânt nu a fost pentru mine un moment răvășitor, de schimbare a vieții. De fapt îmi amintesc spunându-i unui prieten: „N-am simțit nimic”. Totuși, iubirea oamenilor prezenți la

întâlniri, unitatea și iubirea manifestată a Domnului m-au atras ca să revin și, cu timpul, am remarcat în mine o mai mare foame pentru relația cu Dumnezeu, pentru cuvântul său și rugăciune.

Azi slujesc Reînnoirea la nivel local în Statul Tasmania, unde locuiesc. Sunt în acest moment președintele Comitetului Național de Slujire din Australia și reprezentant al Oceaniei la Consiliul ICCRS și ISAO. Oceania constă din multe țări mărunte și îndepărtate și poate fi provocator să ții contactul cu aceste insule. Prin harul lui Dumnezeu, prin serviciul soțului meu, am putut vizita atât Samoa, cât și Fiji, și să iau contact cu Reînnoirea din aceste locuri. Alte responsabilități ale mele: sunt președinte al comitetului pentru Buletinul ICCRS și supraveghez pentru ISAO formarea liderilor.

Îmi place să citesc. În afară de Scripturi, cartea lui Gerard de Groot; „Following of Christ” (Urmarea lui Cristos) mă inspiră și mă conduce mai profund în relația mea cu Domnul. Un prieten mi-a dat cartea „The Sanctifier” („Sfințitorul”), scrisă de Arhiepiscopul Luis Martinez. O consider ca fiind una dintre cele mai profunde cărți despre Duhul Sfânt pe care le-am citit. Pe aproape fiecare pagină am subliniat un cuvânt, o frază sau un paragraf. De asemenea îmi place să citesc și cărți polițiste și încerc să rezist tentației de a arunca o privire pe ultima pagină, ca să văd cine „a acționat”.

Acum aș vrea să spun că văd Reînnoirea la o răscruce, având de ales să ne lase să rămânem așa cum suntem ori să ia calea pe care cred că Duhul Sfânt ne conduce acum. Văd această viitoare Reînnoire plină de oameni umili, care îl păstrează pe Isus în centrul vieții lor și se închină înaintea lui într-o laudă adevărată și plină de venerație. Ca slujitori, ei ascultă și urmează inspirațiile Duhului Sfânt, se mișcă în mod curajos prin puterea sa, construind împărăția lui Dumnezeu, transformând Biserica și lumea. Așa ca în Biserica primară, semnele și minunile îi vor însoți și mulți oameni, în special cei de la marginea societății, vor cunoaște iubirea lui Dumnezeu care transformă. Această Reînnoire ne va surprinde pe toți și vom fi plini de uimire în fața puterii lui Dumnezeu.

Fr. James Shin

La data de 22 decembrie 2014 am aniversat cel de-al 25-lea an de la botezul meu în Duhul Sfânt. Experiența pe care am avut-o acum 25 de ani este un moment de neuitat. S-a petrecut într-un timp neașteptat și într-un loc neașteptat. Era în momentul ofertoriului, într-o dimineață la Sfânta Liturghie cu niște călugări. Pr. Oh Woong-jin, fondatorul de la Kkottongnae, a vorbit în limbi și apoi a tălmăcit, imediat după omilia sa. A spus: „Dacă o persoană trăiește cum poate mai bine, îl va primi pe Duhul lui Dumnezeu”. De îndată ce a început să vorbească, a venit asupra capului meu un impact puternic, ceva ca un curent electric de un milion de volți și m-am umplut cu o căldură mare și cutremur, lacrimi și exclamații, mișcându-mă plin de bucurie, ca și cum m-aș fi curentat. Am auzit următoarele cuvinte: „Te voi face nu numai un vindecător fizic, ci și spiritual”. Mă ocupam în acea perioadă de aproximativ 1.000

de pacienți la Kkottongnae ca voluntar. Îngrijirea atâtor pacienți de unul singur mă făcea să mă simt foarte extenuat, nu aveam nicio zi liberă și nu dormeam suficient.

Vindecasem bolile lor fizice ca medic, dar nu puteam să le vindec rănilor provocate de abandon. Eram plin de durere când îi vedeam pe pacienți murind în ură și dușmănie, neiertându-și membrii de familie care i-au abandonat.

L-am rugat pe Domnul: „Te rog, fă să fiu medic nu numai pentru trup, ci și pentru suflet”. L-am cerut asta timp de un an, într-o rugăciune pioasă. Domnul mi-a răspuns. Am experimentat efuziunea Duhului Sfânt și am primit atunci carisma vindecării spirituale. Când mă rugam apoi pentru pacienți, ei puteau să-și refacă relația cu Dumnezeu și de asemenea cu familiile care i-au părăsit. Puteam să lucrez cu bucurie, într-o nouă putere a Duhului Sfânt care mi-a fost dată. Am slujit Reînnoirea prin Seminarul de viață nouă în Duh pentru tineret, studenți, cler și călugări, chiar și pentru bolnavi. Și am fost implicat în ateliere de lucru pentru tineret, la reculegeri carismatice pentru: Sfânta Familie, Școala carismelor și Întâlnirile de Rugăciune Carismatică pentru călugări și călugărițe.

Am încercat să armonizez carismele cu iubirea prin practicarea acestei iubiri care este rodul Duhului Sfânt și, prin carisme, să-i slujesc spiritual pe săracii de la Kkottongnae, pentru a-i conduce la mântuire printr-o îngrijire holistică ce cuprinde vindecarea fizică, interioară și spirituală. Am citit „À l'école de l'Ésprit Saint” de Jacques Philippe, carte ce scrie despre faptul că trebuie să ne deschidem pentru a cunoaște și urma mișcarea Duhului Sfânt pentru a deveni sfinți. Acolo se spune cum să creștem și să folosim sensul spiritual al acțiunilor Duhului Sfânt și să le acceptăm, pentru a primi virtuțile. Mai găsim acolo și o explicație privind standardul detaliat al discernământului, care este important pentru liderii carismatici.

Dacă RCC va depăși diviziunea din Biserică prin rugăciunea către Duhul Unității și va da oportunitatea mai multor preoți de a experimenta prezența lui Dumnezeu prin Duhul Sfânt și, de asemenea, dacă credincioșii care au făcut experiența Duhului Sfânt nu doar vor participa la întâlnirile de rugăciune, ci vor merge și în afară pentru misiune și pentru a practica iubirea pentru aproapele, Reînnoirea Carismatică va fi principalul agent pentru noua evanghelizare, așa cum au fost și apostolii.

Conduși de Duhul Sfânt:

RCC contemplativă și carismatică

Cyril John

RCC: Este posibil să fii contemplativ și carismatic în același timp? Se pare că printre anumite persoane s-a creat impresia că Reînnoirea Carismatică Catholică înseamnă doar rugăciune de laudă cu voce tare, rugăciune în limbi, ridicarea mâinilor, a bate din palme, a striga „Aleluia” etc. Prin urmare, oamenii au tendința să considere că a fi carismatic și a fi contemplativ sunt două lucruri contradictorii și nu se potrivesc

Postal Address: Palazzo San Calisto 00120 Vatican City, Europe – **Offices:** Piazza San Calisto, 16 – 00153 Rome, Italy

Tel.: +39 06 69 88 71 26 / 06 69 88 71 27 – **Fax.:** 06 69 88 72 24 – **E-mail.:** events@iccrs.org – **Website.:** www.iccrs.org

împreună. Dar realitatea este că a fi carismatic și a fi contemplativ nu sunt realități contradictorii, ci complementarii. Știu câteva persoane care au fost inițiate prin intermediul Reînnoirii Carismatice, dar care au intrat apoi într-un mod de viață mai profund contemplativ.

De fapt, experiența carismatică începe și continuă să crească printr-o experiență contemplativă numită Efuziunea Duhului Sfânt. Această experiență poate varia de la persoană la persoană, însă, în realitate, este o experiență concretă a „harului Rusaliilor”, în care lucrarea Duhului Sfânt devine realitate experimentată în viața persoanei. Este ceva foarte asemănător cu harul contemplației pe care Tereza de Avila o numește „deliciu spiritual” sau „gust”, experimentarea iubirii lui Dumnezeu.

De aceea, referindu-se la Reînnoirea Carismatică Catolică, Papa Ioan Paul al II-lea a scris: „Căci iată cine sunt sfinții: oameni care s-au îndrăgostit de Cristos. Și de aceea Reînnoirea Carismatică a fost un dar așa de mare pentru Biserică: a condus o serie de bărbați și femei, tineri și bătrâni în această experiență a iubirii care este mai puternică decât moartea.”

Primul moment al Reînnoirii Carismatice a apărut acum peste 2000 de ani de Rusalii. Duhul Sfânt a apărut ca o minge de foc, s-a auzit ca un vâjâit de vânt puternic ce a umplut întreaga casă unde apostolii se rugau împreună cu Maria, Maica Domnului. Și cu toții au fost umpluți de Duhul Sfânt și au început să vorbească în alte limbi. De atunci, de-a lungul secolelor, au existat multe astfel de momente când Duhul Sfânt a venit asupra uneia sau a mai multor persoane pentru a readuce cât mai mulți înapoi la Dumnezeu.

Ar fi greșit să concluzionăm că toate manifestările de la primele Rusalii, în Cenacol, s-au redus doar la exterior. Rusaliile în sine au fost un rezultat al contemplației și al rugăciunii Mariei și ale discipolilor în Cenacol. Efuziunea extraordinară a Duhului Sfânt asupra celor prezenți în Cenacol s-a manifestat cu anumite semne exterioare care au condus la experiența interioară a Duhului în apostoli. Semnele sunt reale și scopul lor este să ne conducă la acțiunile interioare a ceea ce ele semnifică. Pe durata veghii de Rusalii din 29 mai 2004, Papa Ioan Paul al II-lea a sugerat în acest sens: „Sper ca spiritualitatea Rusaliilor să se răspândească în Biserică drept un îndemn reînnoit la rugăciune, sfințenie, comuniune și proclamare”.

Sunt două moduri de tăcere – tăcerea exterioară și cea interioară. Ele se completează reciproc. Fiecare o face posibilă pe cealaltă. Chiar și atunci când se realizează liniștea exterioară, interiorul poate fi foarte zgomotos. Important este să realizăm tăcerea interioară. Chiar și în timpul unei ore de rugăciune de laudă exterioară puternică se poate experimenta tăcerea interioară. După un timp de laudă puternică și efervescentă, grupul este condus în mod normal către un timp de tăcere absolută, când membrii din Reînnoire sunt chemați să experimenteze atât tăcerea exterioară, cât și cea interioară și să intre într-un moment de comuniune mai profundă cu Domnul. Fără contemplație, Reînnoirea Carismatică va sfârși ca „o aramă sunătoare sau un chimval zăngănitor”.

Pregătiți poporul pentru a fi contemplativ

La una dintre întâlnirile liderilor Reînnoirii Carismatice Catolice, un membru mai vechi al Bisericii a repetat de mai multe ori că a văzut și a auzit multe rugăciuni și aclamații în Reînnoirea Carismatică Catolică, dar nu a putut găsi elementul de contemplație. Atunci, Episcopul responsabil de Reînnoire din regiunea respectivă s-a ridicat pentru a sublinia că nu a putut găsi prea multă contemplație nici măcar la preoții care parcurg 12 până la 15 ani de formare înainte de a fi hirotoniți. Se întreba: Cum ne putem aștepta de la niște

laici obișnuiți, care au experimentat o nouă renaștere în viața lor, să intre dintr-o dată într-o viață mai profundă de contemplație?

Așadar, membrii Reînnoirii trebuie să fie instruiți pentru a crește într-o viață de contemplație. Sunt o serie de cursuri de spiritualitate care predau contemplația. Cei din conducere ar trebui să participe la asemenea cursuri de formare, astfel încât să-i poată încuraja pe ceilalți către o viață de spiritualitate și contemplație mai profundă.

Cum se poate ajunge la contemplație?

Sf. Tereza de Avila spunea că i-a luat aproape 20 de ani pentru a deveni o contemplativă adevărată. Dumnezeu dă darul contemplației acelor care sunt dispuși pentru aceasta. Rugăciunea de contemplație are două etape. Prima este contemplația dobândită. Aceasta devine posibilă atunci când, în credință, speranță și iubire însetată ajungem în prezența lui Dumnezeu. Ea începe prin cunoașterea în credință că el este cu adevărat prezent și prin căutarea, cu toată inima, de a-l atinge și de a fi atins de el. A doua etapă este contemplația infuzată. Aceasta se întâmplă atunci când, prin harul său, ca un dar gratuit, Dumnezeu ne oferă reala conștientizare a prezenței sale. Aceasta poate apărea printr-o întreagă varietate de moduri: prin experimentarea roadelor Duhului – de exemplu: iubirea, bucuria, pacea, certitudinea inimii că el este prezent sau într-un alt mod. Contemplația infuzată este dată acelor care nu încetează să ceară, să caute, să bată până când nu li se deschide ușa (*Mt 7,7*).

Pentru a intra în rugăciunea contemplativă este necesar să te așezi și să te relaxezi, apoi încet și în mod deliberat să lași toate tensiunile să se îndepărteze, să cauți cu delicatețe o conștientizare a prezenței personale și imediate a lui Dumnezeu, să cauți pacea și tăcerea lăuntrică, să-ți lași mintea, inima, voința și sentimentele să devină liniștite și senine, să lași furtunile interioare să dispară. „Caută pacea și urmează-o!” (*Ps 34,15*). Aceasta ar trebui să conducă la cuvintele psalmistului „Gata e inima mea, Dumnezeule, gata e inima mea! Îți voi cânta și voi intona psalmi!” (*Ps 108,2*). Apoi deschide-te la o conștientizare a prezenței lui Dumnezeu: el este prezent duhului nostru și atent la conștientizarea noastră față de el. În Isus, cu Isus și prin Isus, el revarsă Duhul său, făcându-ne să strigăm: „Abba, Tatăl!”. El ne umple de recunoștință și laudă pentru prezența sa minunată.

În tăcere, îl căutăm pe Dumnezeu cu dor, atingându-l. Concentrarea minții și a inimii noastre va fi la Dumnezeu. Permiteți rugăciunii să coboare de la minte la inimă. Și, când inima începe să se roage, va fi un aflor de har prin care îl vom cunoaște pe Dumnezeu în inima noastră într-un mod nou. A petrece timp pentru a ne preda lui Dumnezeu este o cale de împlinire a poruncii sale „Să-l iubești pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima ta, din tot sufletul tău și din tot cugetul tău” (*Mt 22,37*). Modul nostru de a-l iubi constă în a-i preda lui Dumnezeu orice aspect al vieții noastre și în a căuta să fim iubiți și umpluți de el. Predarea fiecărui aspect al ființei noastre: predarea grijilor și îngrijorărilor noastre; predarea inimii, a sentimentelor, a iubirii; predarea întregii personalități. Privește fix la el. Prezența lui devine mai reală. Rugăciunea noastră nu devine altceva decât o conștientizare plină de iubire a prezenței sale.

Atunci Dumnezeu răspunde. El dorește să facă din inimile noastre locuința sa (cf. *In 14,23*). Prezența sa aduce o profundă pace spirituală, o mai mare seninătate, un izvor de bucurie și iubire, o revărsare de har, o puternică dorință de a-l lăuda și de a-i mulțumi. Prezența sa aduce puterea de a-l sluji și proclama,

de a da mărturie despre Împărăția sa, de a aduce vindecare în numele său, de a aduce pace și unitate printre oamenii de bunăvoință. Când el își face cunoscută prezența sau ne atinge cu Duhul său și ne umple cu harul și pacea sa, noi începem să-i mulțumim și să-l lăudăm în mod spontan.

Roade asociate cu a fi o persoană carismatică contemplativă

Tereza de Avila a dat mărturie despre eficacitatea rugăciunii contemplative când a spus: „Dacă vei încerca să trăiești în prezența lui Dumnezeu pentru un an, te vei găsi la sfârșitul lui la înălțimea perfecțiunii, dar fără a-ți da seama de asta”. În pofida bunelor noastre intenții, ne regăsim lipsiți de puterea de a ne depăși slăbiciunile și lipsurile cum ar fi critica, nerăbdarea, pierderea cumpătului, cuvintele aspre, ranchiuna și altele asemenea. Dar când îl căutăm pe Dumnezeu în tăcere și ne predăm lui prin rugăciunea contemplativă, slăbiciunile noastre pierd din puterea lor asupra noastră. Un alt efect al contemplației este acela de a aduce echilibru și vindecare în viețile noastre. Această rugăciune ne mai ajută să reducem tensiunea și nervozitatea.

Un alt efect binefăcător al acestei rugăciuni este acela că, prin acțiunea Duhului Sfânt, devenim umani într-un mod mai deplin și mai autentic. Cu cât trăim mai mult în prezența lui Dumnezeu, cu atât devenim în mod mai autentic noi înșine – persoanele care Dumnezeu a intenționat mereu să fim. Se mărește capacitatea noastră de a avea relații personale autentice și creștem în abilitatea de a avea empatie și compasiune față de sentimentele, situațiile și nevoile altor persoane.

Permiteți-mi să închei cu un sfat înțelept dat de Sf. Ioan al Crucii: „Prin urmare, cei care au acest dar supranatural nu ar trebui să-l dorească sau să se bucure de folosirea lui și nici nu ar trebui să se preocupe să o exercite. Dumnezeu, care acordă harul supranatural pentru folosul Bisericii sau al membrilor săi, va acționa asupra celor dotați supranatural în maniera și momentul în care ei să-și poată folosi darul. Având în vedere că Domnul a cerut discipolilor săi să nu fie îngrijorați cu privire la ce sau cum vor vorbi, pentru că problema era una supranaturală, de credință, și de vreme ce aceste lucrări sunt, de asemenea, o chestiune supranaturală, el va vrea ca aceste persoane să aștepte până când el devine lucrătorul care să le miște inima (cf. Mt 10,19; Mc 13,11). Căci prin puterea lui Dumnezeu ar trebui exercitată orice altă putere. În *Faptele Apostolilor* discipolii l-au implorat în rugăciune să-și întindă mâinile ca să facă semne și să vindece prin ei, astfel încât credința în Domnul nostru Isus Cristos să intre în inimi (cf. *Fap* 4,29-30).

Duhul suflă unde vrea:

Domnul Isus, conducătorul Reînnoirii
Maria José C. de Ortiz

Pe 1 iunie 2014, în cadrul Întâlnirii Naționale a Reînnoirii Carismatice Catolice care a avut loc la Roma, Papa Francisc a spus: „Când mă gândesc la carismatici, mă gândesc la Biserica însăși, dar într-un mod particular mă gândesc la ea ca la o mare orchestră, în care instrumentele și vocile sunt diferite unele de altele, dar toate sunt necesare pentru a crea armonia muzicii. Sfântul Paul vorbește despre acest lucru în capitoulul 12 din Scrisoarea întâi către Corinteni. Ca într-o orchestră, niciun membru al Reînnoirii nu se poate

gândi la sine ca fiind mai important sau mai mare decât celălalt, vă rog! Pentru că atunci când vă gândiți la voi înșivă ca fiind mai important sau mai mare, dezastrul este deja la orizont! Nimeni nu poate spune: «Eu sunt capul». Ca și Biserica ai doar un singur cap, un singur Domn: Domnul Isus. Repetați cu mine: Cine este conducătorul reînnoirii? Domnul Isus! Cine este conducătorul reînnoirii? Domnul Isus!"

De ce Papa după ce a afirmat răspicat că, într-adevăr, capul, conducătorul Reînnoirii este Domnul Isus, a întrebat de două ori: „Cine este conducătorul Reînnoirii?” Pentru că a vrut să întipărească în inimile noastre că nimeni din Reînnoirea Carismatică nu trebuie să creadă că este mai mare sau mai important decât ceilalți, pentru că Reînnoirea, ca și Biserica, are un singur Domn (cf. Ef 4,5) și întregul trup este chemat să crească în el, care este Capul, Cristos, în care întregul trup este îmbinat și ținut împreună (cf. Ef 4,15-16).

Având în vedere că Papa a fost consilier al Reînnoirii din Argentina, el știe bine toate acestea din interior. Reiterând întrebarea cine este capul, el știe că, uneori, unii dintre noi cred că sunt mai importanți sau mai mari decât ceilalți, cred că au dreptul de a fi învățători ai altora pentru a le indica ceea ce ar trebui să facă, și, prin urmare, Domnul Isus nu mai este conducătorul Reînnoirii și noi urmăm ceea ce spune un frate sau altul și în acest climat apare diviziunea, plaga, după cum s-a exprimat Sfântul Părinte. Când spunem că suntem responsabili ai Reînnoirii și frații și surorile încep să se uite la noi, la ceea ce facem, ceea ce spunem, atunci frații și surorile în loc să privească la Cap, care este Cristos Domnul, încep să ne urmeze pe noi și aici începe dezbinarea. La fel ca la primii creștini, se repetă acea problemă: „Când unul spune: «Eu sunt al lui Paul», iar altul: «Eu sunt al lui Apolo»” (1Cor 3,4), distrugând unitatea trupului. „Dar cine este Apolo? Sau cine este Paul? Niște slujitori, fiecare după cum i-a dat Domnul, prin care ați [început] să credeți (1Cor 3,5). Astfel, ne îndepărtăm de unicul învățător (cf. Mt 23,8) și plaga se deschide, așa cum a spus Sfântul Părinte.

Cu toate acestea, în cazul în care Reînnoirea nu-și pierde calea și, în loc de a urma anumiți lideri, îl urmează pe Isus, unicul Domn, unicul Învățător, rugăciunea lui Isus către Tatăl pentru ucenicii săi va fi împlinită: „ca toți să fie una, după cum Tu, Tată, ești în mine și eu în tine; ca și ei să fie una în noi, pentru ca lumea să creadă că tu m-ai trimis” (In 17,21).

Reînnoirea fiind născută din Duhul Sfânt este chemată, la fel ca și apostolii de Rusalii, să proclame, să strige cu voce tare Vestea cea bună, care este Evanghelia, în toate mediile, în interiorul și în afara Bisericii, pentru a îndeplini misiunea pe care Isus a dat-o ucenicilor lui: „Mergând în toată lumea, predicați evanghelia la toată făptura”(Mc 16,15).

Reînnoirea este un curent de har pentru Biserică și pentru lume, așa cum a declarat Papa Francisc și, în prealabil, Paul al VI-lea și Ioan Paul al II-lea. Condușă de Duhul Sfânt, trebuie să fie o armată unită ce-i slujește lui Dumnezeu, care poate să aducă toată lumea ca să îngenuncheze în fața Domnului Isus (cf. Fap 4,12). Reînnoirea Carismatică unită trebuie să proclame Vestea cea bună în lume. Trebuie să proclame că Isus este viu și vrea mântuirea tuturor oamenilor, pentru că Dumnezeu „vrea ca toți oamenii să se mântuiască și să ajungă la cunoașterea adevărului”(1Tim 2,4) și că ceea ce noi vestim nu este istorie care ne-a fost transmisă, ci faptul că noi l-am întâlnit pe Isus viu, astfel încât putem spune cu apostolul Ioan: „ce am văzut și am auzit vă vestim și vouă” (1In 1,3).

Harul principal pe care Duhul Sfânt l-a dat Reînnoirii este botezul în Duhul Sfânt. Prin aceasta știm că Isus trăiește astăzi, este viu, a înviat din morți și Duhul lui este în mijlocul nostru. Acest adevăr de necontestat ne-a fost revelat de Duhul Sfânt, care a coborât asupra apostolilor de Rusalii, și care continuă

și astăzi să coboare peste toți cei care „din inimă” îl aleg pe Isus ca Domn al vieții lor. Același Duh este cel care ne îndeamnă să proclamăm: „Isus este Domnul” (1Cor 12,3), iar adevărul exprimat este puternic, deoarece vine de sus, din Înalt, și nimeni nu îl poate nega sau infirma, așa cum după Rusalii nici pe apostoli nu i-a putut contrazice nimeni că Isus este Domnul (cf. *Fap 4,12*).

Cu ochii fixați la Isus, Domnul, care botează cu Duhul Sfânt (cf. *Lc 3,16*), Reînnoirea îl va avea întotdeauna pe Isus în calitate de conducător și își va îndeplini cu bucurie misiunea de a evangheliza, pentru că a evangheliza înseamnă a duce în lume una dintre cele mai bune vești, a comunica oamenilor că Dumnezeu îi iubește și vrea ceea ce este cel mai bine pentru ei, adică viața lui care să curgă în toți, viață care nu se termină, din moment ce curge spre viața veșnică.

Papii, frați slujitori ai Reînnoirii, au descris Reînnoirea ca un curent de har pentru Biserică și pentru lume. Aceasta este și va rămâne un curent de har numai dacă rămâne unită cu vița care este Isus (cf. *In 15*), numai dacă își potolește setea după apa vie de la izvorul care o produce, izvor care este Isus (cf. *In 7,37*). Am crezut în Isus, ne-am predat viața lui, l-am făcut Domnul prezentului, trecutului și viitorului nostru și el s-a ținut de cuvânt și ne-a botezat în Duhul său (cf. *In 7,38*). Dar iată care este cel mai important lucru: că acum, poate după mulți ani de când ne-am născut de sus (cf. *In 3,7*), putem continua să-l iubim cu toată ființa noastră, iubire care se exprimă în timpul petrecut cu el în rugăciune intimă, zilnică și prelungită, în lectura de zi cu zi a cuvântului său și prin întruparea zilnică a acestuia în viețile noastre și prin împărtășirea frecventă cu el în Euharistie. Numai dacă avem intimitate cu el, putem răspunde sincer: „Domnul Isus este conducătorul Reînnoirii!”.

ÎNTREBĂRI CĂTRE COMISIA DOCTRINARĂ ICCRS

Ar trebui să caut experiențe religioase?

Această întrebare scoate la iveală o sete. Poate este setea celor care au fost botezați de când erau copii, dar care, conform spuselor Papei Francisc, „duc lipsă de o relație semnificativă cu Biserica și nu mai experimentează mângâierea născută din credință” (*Evangelii Gaudium*, 14). Ori poate este setea celor care caută împlinirea lor prin „alternative” spirituale care nu îl includ pe Cristos. Sau, în cele din urmă, ar putea fi setea celor care sunt activi în trăirea credinței lor și care chiar au primit în trecut efuziunea Duhului Sfânt, dar se află acum într-o perioadă în care Domnul pare distant.

În *Evangelia după Sfântul Ioan*, Isus proclamă: „În ultima zi, cea mare, a sărbătorii, stând în picioare, Isus a strigat: Dacă îi este sete cuiva, să vină la mine și să bea; cel care crede în mine, după cum spune Scriptura, râuri de apă vie vor curge din pieptul lui” (*In 7,37-38*). Isus însuși este răspunsul pentru cea mai adâncă sete a inimii omului.

Peisajul vast al Scripturii, de la început la sfârșit, este centrat pe relația dintre Dumnezeu și om prin Isus Cristos. Scopul pentru care Dumnezeu a pus setea în inima omului este acesta: ca să ne atragă la Isus. Papa Francisc a subliniat centralitatea întâlnirii cu Isus: „Invit toți creștinii, de oriunde, chiar în acest moment, la o întâlnire personală reînnoită cu Isus Cristos sau cel puțin la deschiderea de a-l lăsa pe el să îi întâlnească; vă cer tuturor să faceți aceasta în mod devotat în fiecare zi” (*Evangelii Gaudium*, 3).

În acest caz, căutarea noastră spirituală nu trebuie să fie cea a experiențelor spirituale sau a „înălțimilor spirituale”, ci a întâlnirii reînnoite cu Isus și o conștientizare mai profundă a iubirii lui Dumnezeu revărsate în inimile noastre prin Duhul Sfânt. Nu există nicio limită pentru cât de mult ar trebui să căutăm aceasta! Cum scria Sf. Augustin, Dumnezeu „a trezit în noi un mare dor pentru

experiența dulce a prezenței sale; prin creșterea zilnică o dobândim”. Și Sf. Bernard de Clairvaux scria despre iubirea ceresului Mire pe care o experimentăm numai prin atingerea Duhului Sfânt: „Fie ca cei care nu au experimentat să ardă de dorința nu atât să cunoască, cât să experimenteze”.

În *Psalmul* 36,8-9 psalmistul cântă despre dragostea lui Dumnezeu: „Cât de minunată este îndurarea ta, Dumnezeule! Fiii oamenilor își găsesc adăpost la umbra aripilor tale. Se satură din belșugul casei tale, tu îi adăpi din șuvoaiele desfătărilor tale”. Comentând acest pasaj, Sf. Toma din Aquino scria: „Aceasta este iubirea Duhului Sfânt care produce o forță în suflet ca un torent. Și este un torent de desfătare, pentru că provoacă plăcere și dulceață în suflet. Și oamenii buni beau din el”.

Se înțelege clar din Scriptură că Domnul vrea ca noi să experimentăm prezența și iubirea sa într-un mod mai profund. Totuși, nu ne putem aștepta ca această experiență să apară în mod necesar imediat cum o cerem sau să aibă loc în mod constant, de vreme ce sunt atâtea pe care Dumnezeu să le vindece sau să le purifice în inimile noastre umane căzute. Dorința noastră trebuie să fie Dumnezeu însuși, nu sentimentele legate de Dumnezeu. Emoțiile vin și pleacă. Sentimentele nu sunt sigure, dar Dumnezeu însuși este de încredere.

De asemenea, trebuie să evităm ispita de a ne compara cu alții sau de a presupune că relația noastră cu Domnul este deficitară pentru că este mai puțin lipsită de emoții sau mai puțin dramatică decât a altora. Dumnezeu ne-a creat pe fiecare cu o personalitate unică și nu vor fi doi oameni care să reacționeze la fel în momentul întâlnirii cu Domnul.

Astfel, atunci când aducem oameni la o întâlnire cu Domnul, cum ar fi de exemplu la Seminarul de viață nouă în Duhul Sfânt, este util să încurajăm oamenii ca să se deschidă complet pentru o nouă întâlnire cu Domnul, dar echilibrând aceasta prin a aminti că nu vor fi doi oameni care să răspundă la fel atunci când Domnul se apropie. Emoțiile noastre nu sunt un parametru pentru cât de aproape este Domnul.

Isus a spus femeii la fântână: „Dar cine va bea din apa pe care i-o voi da eu nu va înseta niciodată și apa pe care i-o voi da eu va deveni în el izvor de apă care țâșnește spre viața veșnică” (*In* 4, 14). El vede setea noastră, ne face o invitație și, celor care-i răspund, li se oferă pe sine însuși.

O sursă de apă subterană va deveni un izvor doar dacă țâșnește de sub stânca ce o limitează, ca apa care curgea din stânca pe care Moise a lovit-o în deșert. Aceasta este o imagine a nevoii fiecărei persoane botezate de a intra într-o viață de continuă convertire, pentru a-i permite Domnului să spargă orice este pietros, închis și necredincios în inimile noastre, în așa fel încât apele sale vii să curgă mai departe în noi și prin noi.